

YO NO MORIRÉ DE AMOR

1737

Marta Matute, 2026

ESTREA EN NUMAX: 08.05.2026 | V.O. | +12 | 94 min

Aos seus 18 anos, Claudia non quere ser a heroína da súa familia. A doenza da súa nai irrompe na súa casa como unha treboada silenciosa. Porén, Claudia só quere vivir como calquera persoa da súa idade. Entre o deber familiar e o desexo de explotar a súa xuventude, Claudia terá que elixir como amar sen renunciar a si mesma.

«Un exemplo de rigor, as súas escenas máis emocionantes son intensas desde a sutileza. Un filme redondo»

Enric Alberó, EL CULTURAL

Entrevista con Marta Matute: «Creo que o mellor xeito de afrontar a enfermidade é contar as cousas con honestidade»

Por Arturo Tena

A película parte dunha experiencia moi privada, de varios anos ao carón dunha enfermidade. Cando xorde a necesidade de querer compartir as túas vivencias?

Cando estaba a pasar este proceso coa miña nai eu pensei: "algún día farei algo con isto". Porque ademais era unha situación moi particular e ninguén da miña idade estaba a pasar por nada igual. Logo apareceu a posibilidade un pouco por casualidade, porque cando estábamos en pandemia vin as convocatorias das Residencias da Academia de Cine, púxenme a escribir o proxecto e colléronme. E entón, a partir dese momento, este desexo de facer algo coa miña historia empezou a converterse nunha película.

Como foi o proceso de converter a experiencia autobiográfica nunha ficción que ten que ser representativa: con personaxes, unha estrutura dramática e unhas imaxes?

Ao principio tiraba moito de cousas miñas, e tiveron unha titora, Belén Funes, que me dixo nun momento do proceso: "que che pasase a ti non significa que sexa interesante de ver en pantalla". E pensei: "pois é verdade". Entón cada vez ía entrando máis a ficción, e cada vez me sentía máis cómoda con iso. No momento en que ti decides facer un guión, deixa de ser a túa historia. Xa é a historia de todos. Así que cada vez que ía ficcionando máis a historia, a cousa collía moito máis corpo.

O guión toma o seu propio camiño...

Si, aparte de que eu teño unhas lagoas mentais brutais desde os 18 aos 27 anos que durou a enfermidade da miña nai. Si que tiña moitas sensacións emocionais do que quería contar e iso logo tradúcese para ir cincelando o guión. Si que é verdade que bebe moito da miña familia. Eu creo que o personaxe que máis se parece é o pai, ao meu orixinal, e logo xa cada un ten as súas características diferentes. Por sorte, porque cando entra a ficción enriquece todo moito máis. Logo pasei por laboratorios e tiveron a sorte tamén de dar con mentores que ían na mesma dirección. Entendían a película igual que nós. Na Incubadora estivemos con Elena López Riera e Mercedes Gamero como titoras. E foi xa a versión definitiva antes do financiamento. E, sendo sincera, seguiría escribindo máis. Nunca me cansei de escribir, e cada vez era máis gustoso para min.

Cres que as enfermidades deste tipo, como o Alzheimer, seguen a ser un tabú?

Creo que si. Para min non, porque estou moi en contacto con iso mesmo a día de hoxe: o meu pai tamén agora ten unha demencia. Pero sobre todo cando alguén me di "é que a película é moi dura", como algo negativo... e é que a vida é así. Entendo que cando queres que a película a vexa a xente, queres non espantar, pero creo que o mellor xeito de afrontar a enfermidade é contar as cousas con honestidade. Creo que aínda nos custa relacionarnos con iso. Logo está o tema do distanciamento social, que tamén está na película, cando deixas de pertencer ao social ou cando te empezan a tratar con condescendencia ou compaixón. Iso é terrible. Hai que empezar a tratalo doutro xeito, porque non é que desapareza, se cadra hai que pensar que se está convertendo noutra cousa. Coa miña nai custábame velo así, pero agora co meu pai teño vinte anos máis.

Publicado en <https://cineconn.es>